

Корост – село умільців

За майже 40 км від районного центру, на березі мальовничої річки Горинь, розкинулось славне село Корост. Уже при вїзді очі милують ошатні новобудови, торгові заклади, завдяки яким населений пункт виглядає привабливішим. На благо жителів тут працюють заклади освіти, культури, медицини. Мешкає у віддаленому селі чимало хороших господарів, народних умільців, які споконвіку невтомною працею прославляють малу Батьківщину.

Історичне минуле

Перша згадка про село датується 1520 роком, щоправда, тоді воно мало назву Кураш. Перейменували його в 1753-му. Є на території населеного пункту курганний могильник часів Київської Русі. З історичних джерел відомо, що тутешні мешканці навіть брали участь у визвольній війні під проводом Богдана Хмельницького. Коли ж розпочалась збройна боротьба між Росією та Швецією, війська Петра Першого проходили й через Корост, жителі якого надали воякам відчутну допомогу. У ХУІ-ХУІІІ ст. Корост належав князям Острозьким. Селяни займалися землеробством, розводили свиней, птицю. Щороку віддавали князю данину, по два-три дні на тиждень працювали на поміщика. У 1861 році скасували кріпацтво, людям роздали землю. І хоч наділи були мізерними, навіть їх вони не могли обробити, позаяк не мали коней чи волів. Тому й за безцінь продавали її. У пам'яті місцевих жителів закарбувались Перша світова війна, Жовтнева революція, а також роки, коли поселення загарбали поляки. Вони обклали селян великими податками, за несплату яких забирали домашні речі, статок. Людей це обурювало, тому вони часто виступали проти несправедливості, гноблення та суспільного зла.

Книги дітям від депутата

Книжковий фонд Коростської публічно-шкільної бібліотеки становить 19500 примірників книг і журналів. Загалом щомісяця сюди надходить 26 періодичних видань, з них 8 - для дітей. Як розповіла завідувача ПШБ Любов Короста, нещодавно народний депутат від Партії регіонів Павло Сулковський подарував у книгарню 20 книг для дітей, бо якраз для учнів початкової ланки, які найактивніше відвідують бібліотеку, їх і не вистачає. Поповнюють фонд також за рахунок платних послуг: з початку року вже придбали майже 50 екземплярів літературних творів. А найбільше бракує підручників української та зарубіжної літератури за шкільною програмою. Найдужче гордиться Любов Гнатівна читачами, адже бібліотеку охоче відвідують студенти, пенсіонери, вчителі та лікарі.

100 грубок Олександра Бережного

Живе в Коросту Олександр Бережний, майстер з облаштування грубок. Справу цю чоловік опанував ще в молоді роки, перейнявши нехитре ремесло від дядька Йосипа, якого в селі знають як умілого пічника. Коли Олександр демобілізувався з армії, часто працював з ним, а потім і сам почав робити печі.

- Багато куди мене запрошували класти їх, - каже майстер. — Мурував і в Кричильську, Малому Вербчому, Степані, Сарнах, Житомирі й навіть у Києві.

Очевидно, подобається людям робота поліського пічника, коли запросили аж у столицю. Робить же їх усього за два дні, а коли є хороші помічники, то й за один. Олександр Іванович підрахував, що виклав понад 100 опалювальних печей, адже відтоді, як фірму «Агробуд», що функціонувала в Степані, розформували, а його звільнили, займається справою професійно.

Окрім цього захоплення Олександр дуже гарно співає. Загалом родину Бережних тут знають як цінителів українських народних пісень, тому їх часто можна побачити на сільській сцені. Любов до пісні діти успадкували від батька Івана Кириловича, який ще декілька років тому теж був славним аматором. До того ж, дідусь трудолюбивий і славний господар. Через два роки разом з дружиною відзначатимуть 50-річчя спільного життя або,

як кажуть, золоте весілля.

Славиться школа учнями...

Директору Коростьської ЗОШ І-ІІІ ст. Вірі Михайловій є ким пишатися, адже окрім активних і розумних учнів тут працюють талановиті педагоги. Серед них - учитель групи продовженого дня, керівник гуртка різьби по дереву Микола Покотило. Завдяки йому й вихованцям, які радо відвідують заняття, у школу не довелося купувати карнизи, бо юні умільці виготовили їх власноруч. Здебільшого майструють полиці під вазони, книги й годинники. А два роки тому в кабінет директора зробили двері.

- Захопився цією справою вже у зрілому віці, - розповідає Микола Пименович. — В юності доля закинула у Харків, де й здобув професію вчителя. Тривалий час жив там, працював військовим за контрактом, але ностальгія за рідним селом не давала спокою, тому й повернувся на батьківщину. Майже три роки завідував Полянською ЗОШ І ступеня. Відтак працевлаштувався в Коростьську одинадцятирічку, де навчаю дітей уже понад 20 років. Бажання змайструвати потрібну в господі річ надихнуло взяти в руки лісоматеріал. Так і з'явилися перші вироби — карнизи, які надто сподобались визнаному майстру різьби по дереву Василю Мисанцю.

- Його будинок, що зводив із дружиною та дітьми, схожий на витвір мистецтва, - розповідає Віра Михайлова. - Це дуже порядна сім'я, діти в них виховані: успішно навчаються, поважають учителів, дорослих.

Гарне слово мовила й про господиню. Мовляв, така охайна, що коли випере рушник, то біліший за той, що на ринку можна придбати. На власні очі переконалися, що в цій сім'ї дійсно славні хазяї, навідавшись до їх оселі, яку, без перебільшення, варто назвати найкращою в селі.

Багато цікавого розповіла Віра Петрівна про життя школи, в якій здобувають освіту 418 учнів, облаштовано 25 класних кімнат. У нинішньому навчальному році зі стін закладу вийдуть 42 випускники, серед них і два медалісти: Ганна Рудика, яка окрім успіхів у навчанні, завжди виконує всі доручення дуже скромна, виховується в багатодітній сім'ї, та Андрій Комар — активіст, призер конкурсів читців-декламаторів, здібний футболіст, учасник районних та обласних конкурсів. Повідала директор і про учнів, які щороку їздять на олімпіади, конкурси, змагання, де здобувають перемоги або ж призові місця. А шкільна команда з волейболу ось уже понад 10 років тримає першість у районі, бере участь і в обласних. Крім того, у школі діє гурток «Юні художники», учасники якого власними силами, а головне дуже гарно пофарбували в закладі освіти панелі, ремонт яких роблять не щоліта, як зазвичай, а через два-три роки.

Юна зірка Віта Кошляк

Голос чотирнадцятилітньої дівчинки в Коростьській ЗОШ І-ІІІ ст. називають золотим. Успадкувала його, вочевидь, від бабусі Ніни, яка теж дуже гарно співала. Онука в усьому наслідувала її. Нині є членом дитячого етнографічного колективу «Мазурки», лауреатом фестивалів «Юна зірка», «Перлинка Полісся», «Котилася торба». Співає Віта українські народні та сучасні пісні в'язати життя з музикою мрії і після закінчення ЗОШ. Ось уже два роки навчається в Степанській музичній школі по класу сопілки. Пише вірші, мелодії, прагне бути композитором.

- Музика в мене в серці, - каже юна співачка.

А ще має хист до малювання, свого часу навіть організувала виставку власних картин. Надихає її до творчості мальовнича природа. Як і належить дівчинці, любить господарювати. У свята і будні випікає разом з мамою, яка, до речі, має спеціальність кондитера, торти та різноманітні солодощі, готують смачні запіканки.

Пісенний скарб бабусі Теклі

Шанують у Коросту Теклю Сороку, яка знає багато прадавніх пісень. Ще з дитинства закарбувався в її пам'яті весільний обряд 30-40-х років минулого століття. Це сватання й запоїни, весілля та перезва (ритуал, що проводять на другий день після одруження).

Складається обряд із різноманітних пісень і приказок, працівники бібліотеки описали його на 18 аркушах паперу. Коли завітали до бабусі, зустріла нас у вишиваних сорочці, нагруднику, фартуху й охоче розповіла про життя. Зростала в простій селянській сім'ї, коли вийшла заміж - довгий час працювала в колгоспі дояркою.

- Колись машин було дуже мало, - каже довгожителька. — Отож ходила на роботу за 7 км пішки. Бувало, брала з собою дитину, несла її на плечах, а в руках колицку.

Тяжко було, але поруч був коханий чоловік, який турбувався про сімю, завжди й у всьому допомагав дружині. Проте під час війни його забрали у в'язницю, де пробув 9 років. Труднощі тоді допікали до сліз. Щодня сумлінно трудилась, навіть їздила в Норильськ, де він перебував. Після повернення додому працевлаштувався в колгосп. Порядними й чемними виховали Сороки п'ятеро дітей. Чоловіка Теклі Калениківни вже давно немає. Але роки, прожиті в парі, бабуся згадує з іскрою в очах. Має пенсіонерка багато внуків, яким час від часу співає колишні пісні. Вони залюбки їх слухають, навіть переймають мотив.

Її душа — у вишиванках

Вишиванням споконвіку займались жінки. Від мами успадкувала любов до цього ремесла Оксенія Чиж, яка вміло передає на полотні характерні ознаки місцевості, здебільшого зображує мальовничу природу. Вишиванки бабусі різняться між собою орнаментом, технікою виконання, адже шиє як хрестиком, так і гладдю. Має у своєму доробку рушники й серветки, простирадла, наволочки, ікони й килим довжиною 2,1x1,5 метра. Вишила його за півроку. Бралась за голку й полотно лише вечорами, адже трудилась у колгоспі ланковою, а згодом у школі техпрацівницею. Пам'ятає, як у дитинстві ткала полотно, хоч і копітка це робота, але приємна. Виростила з чоловіком 6 дітей, має 17 онуків, які теж дуже гарно вишивають, а візерунки беруть здебільшого з журналів або фантазують.

Діти - їх гордість

Катерина Степанівна та Василь Прокопович Нагорні одружилися в 1974-му. Звели власний будинок, завели господарство. З кожним роком їх оселя повнилася щебетом малечі. Виростили 13 дітей. Коли старший Юрій одружився, жив з дружиною в селі Поляна. Відтак їх запросили в США. Погодились. У місті Кінвік, що розташоване на території штату Вашингтон, отримали простору квартиру. Молодий господар працевлаштувався будівельником, дружина доглядала дітей. Там вони отримували значно вищу заробітну плату, ніж в Україні. Тому через деякий час Юрій запросив до себе молодших братів, які теж трудяться на новобудовах, а також сестру.

До батьківської оселі діти навідуються рідко, частіше телефонують. Ще троє дітей Нагорних знайшли свою долю в різних куточках держави. Павло навчається в РДГУ, працює вчителем у Костянтинівській ЗОШ І-ІІ ст., молодші донечки - швачки, найменший син - учень 10 класу. Про дітей батьки розповідають з гордістю, адже не цураються вони будь-якої праці, завжди допомагають по господарству.

Ольга Лотоцька